

JULIE CAPLIN

Mala skijaška koliba u Švicarskoj

Julie Caplin ovisna je o putovanjima i dobroj hrani. Nekoć voditeljica odjela za odnose s javnošću, mnogo se godina skitala Europom i vodila vrhunske kritičare hrane i pića na putovanja za medije kako bi okusili gastronomske delicije kontinenta. Bio je to težak posao, ali netko ga je morao odraditi. Ta su joj putovanja donijela nadahnuće i mjesta radnje za njezine romane.

Ta bivša voditeljica odjela za odnose s javnošću godinama je putovala Europom i vodila vrhunske kritičare hrane i pića na novinarska putovanja na kojima su uživali kušajući gastronomske delicije u mnogobrojnim gradovima Italije, Francuske, Belgije, Španjolske, Švicarske te u Kopenhagenu. Bio je to težak posao, ali netko mora i to raditi. Ta su je putovanja nadahnula za pisanje trilogije *Mali kafić u Kopenhagenu*, *Mala pekarnica u Brooklynu* i *Mala slastičarnica u Parizu*.

 x.com/JulieCaplin

 facebook.com/JulieCaplinAuthor

Nakladnik:

Koncept izdavaštvo j.d.o.o.,
Borongaj aerodrom 12

Za nakladnika:

Daniel Đurđevac

Urednik:

Branko Matijašević

Lektura:

Mihaela Kolar

Grafičko oblikovanje:

Blid

Dizajn korica:

Studio 2M

Tisak:

Og grafika d.o.o., Jastrebarsko, rujan 2024.

The Little Swiss Ski Chatelet

Copyright © Julie Caplin 2024

All rights reserved.

Copyright © za hrvatsko izdanje: Koncept izdavaštvo 2024.

Sva prava pridržana. Nijedan dio ove knjige ne smije biti objavljen ili pretisnut bez prethodne suglasnosti nakladnika i vlasnika autorskih prava.

ISBN 978-953-8326-73-8 (meki uvez)

ISBN 978-953-8326-74-5 (tvrdi uvez)

Cip zapis dostupan u računalnome katalogu Nacionalne i sveučilišne knjižnice u Zagrebu pod brojem 001238306 (meki uvez) i 001238307 (tvrdi uvez)

JULIE CAPLIN

*Mala skijaška
koliba u Švicarskoj*

S engleskoga prevela
Dunja Dernej

KONCEPT
IZDAVAŠTVO

*Mojoj sestri Lindi, koja je nebo mojoj zemlji, smiješna, draga
i nevjerojatno otporna, koja zaslužuje samo sreću.*

PRVI DIO

Prvo poglavlje

Ovo će biti noć za pamćenje, odlučila je Mina dok je popri- lično nesigurno stajala na stolcu i postavljala mala svjetla za *piñatu* preko nadsvođenog prolaza iz kuhinje u blagovaonicu. Bile su savršen završni detalj.

“Lijepo izgleda”, rekla je njezina sestra Hannah pojavlju- jući se na vratima s natrpanom torbom za kupovinu.

“Vratila si se.” Mina je skočila sa stolca i tupo udarila nogama o pod, naknadno se sjetivši susjeda ispod njih. Pljesnula je dlanovima i uzbuđenje ju je savladalo. “Jesi li dobila bocu? Ne mogu vjerovati da sam to zaboravila. Mislim, ozbiljno, meksička večer bez tekile! Zapravo, možda sam te trebala zamoliti da uzmeš dvije.”

“Jedna će boca biti dovoljna. Svi će donijeti cugu, a ti imaš sanduk Corone. Ne mislim da će itko biti žedan.”

“Ti si legenda. Što bih ja bez tebe?” Zagrlila je sestru.

“Mislim da bi se vjerojatno snašla”, rekla je Hannah od- maknuvši se. “Ima dovoljno hrane da je svi ponesu kući i žive od nje cijeli vikend.”

Mina joj se veselo nasmiješila. “Bit će sjajno.” Jedva je čekala vidjeti sve okupljene oko stola, mjesta postavljena uz

njezin starinski porculan koji je prikupila tijekom godina iz dobrotvornih trgovina, goste pune hrane i alkohola dok čavrljaju u svjetlu svijeća. Kuhala je cijeli dan i većinu prethodne večeri, ali isplatit će se. Proslava godišnjice. Cijela godina sa Simonom. Pravi rekord za nju, i morala je priznati da je uživala u miru i stabilnosti koje je unio u njezin život. On je bio jin njezinu jangu, ili kako već ide ta izreka. Zapravo, vjerojatno je bilo obrnuto, ne da je imala pojma o kineskoj filozofiji. No znala je da je večeras na večeru pozvala osmero prijatelja, uključujući Hannu. Bit će tijesno, ali su svi na to naviknuli kada dođu k njoj. Prošle godine organizirala je parišku zabavu (iznimno elegantno), dansko *hygge* okupljanje (vrlo udobno), noć u ilegalnom lokalu s koktelima sa džinom (sjajni kostimi iz dvadesetih godina 20. stoljeća, uključujući Simonov fantastičan *trilby* šešir koji je koštao cijelo bogatstvo) i tajlandski domjenak (pikantan, svjež i vrlo ukusan).

Na večerašnjem stolu sa stolnjakom jarkih pruga u stilu meksičkog serapea bili su postavljeni podmetači od rafije u boji dragog kamenja, plastični prstenovi za salvete sa sombrerom i red svijeća u rustikalnim metalnim čašama u sredini. Čak je kupila i plastične kocke leda u obliku kaktusa za vrč s vodom.

“Tvoje su zabave uvijek sjajne, ali zadaješ si previše posla. Ja bih samo kupila nekoliko umaka Old El Paso, malo salse i *guacamolea* iz dućana M&S.”

“To nije prava meksička hrana!” Mina je razrogačila oči glumeći zaprepaštenost. “Pravim autentičnu uličnu hranu. Hajde.” Mina je jurnula u kuhinju i mahnjito je dozivala rukom. “Moraš ovo kušati.” Već je pružala žlicu.

“Što je to?” upitala je Hannah i suzila oči od iznenadne sumnje.

“Kušaj...”

Njezina je sestra nesigurno uzela zalogaj. “Ajme.” Brzo je trepnula. “Žestoko je. Ali”, Hannah je još jednom liznula, “njam.”

“Čokoladni umak napravljen s čilijem iz Ekvadora. Ići će uz *churrose* za desert. Zar nije božanstven?” Mina je umočila

prst i na brzinu kušala zatvarajući oči od čiste radosti. Bio je prekrasan. Trebalo joj je vremena da pronađe tu posebnu domaću marku i vrijedila je svaki novčić prevelike cijene koju je platila. Iako ju je jednako toliko privlačila i tamna čokolada sa slanom karamelom s Madagaskara i ona s okusom ruma s Trinidada i Tobaga. Ovih dana bilo je jednostavno toliko izbora divnih čokolada.

“Drukčije. Da barem mogu kuhati kao ti.”

Mina se nasmijala.

“Tada ne bi imala svoj veliki otmjeni posao i živjela u prekrasnom stanu”, rekla je Mina osvrćući se oko svoje tijesne kuhinje — nije nimalo zavidjela sestri, ali jednog bi dana voljela kuhinju pristojnih dimenzija s otvorenom blagovaonicom gdje bi mogla zabavljati goste a da ih ne napušta svakih pet minuta. Čak je i planirala raspored u glavi.

Kad se ona i Simon usele zajedno, mogli bi udružiti snage i kupiti bolji stan, možda čak i kuću. Unatoč njihovim različitim osobnostima, oboje su voljeli hranu i zabavu — to je bio jedan od razloga zašto su tako dobro funkcionirali kao par. “Što želiš da radim?” upitala je Hannah osvrćući se.

“Ako možeš naribati sir, za *nachose*, i pobrini se da je to *cheddar*, a ne moj posebni alpski sir.”

“Za što je to? Ili ne bih trebala pitati? Je li to meksički specijalitet za koji nitko ne zna?”

Mina se nasmijala. “Ne, razgovarali smo o pravljenju recepta za *fondue* na poslu, pa sam pomislila da ću malo potajno pokušati kod kuće. Stvarno mu treba pravi sir. Amelie mi šalje e-poštu s tradicionalnim švicarskim receptima.”

“Ah, to je lijepo. Kako je?”

Amelie je bila Minina kuma, koja je išla u školu s njihovom majkom, u internatu u Francuskoj. Sirota je Hannah to propustila jer joj roditelji još nisu omogućili krštenje, iako ju je Amelie u svom tipično velikodušnom stilu usvojila kao počasnu kumicu i uvijek joj slala poklone za rođendan i Božić.

“Dobro. Znaš da se preselila iz Basela i kupila onu skijašku kolibicu, što doista zvuči prekrasno. Stalno me zove da je posjetim i malo mi je žao što nisam — ali ne mogu samo tako sjesti u zrakoplov prema gradu. Sada je Bogu iza nogu. Vožnja vlakom iz Züricha ili Ženeve traje tri sata.”

“Dakle, ne baš brzinski odmor za vikend. Što želiš da sada napravim?”

“Kada naribaš sir, možeš mi pomoći oko čaša za margaritu.”

“Što radiš s njima?”

“Umočit ću im vrhove u limunov sok, a zatim u sol, da dobijem pravu koricu po rubovima.” Rukom je mahala prema čašama za koktele zbog kojih je bila oduševljena što ih je našla u dućanu TK Maxx. “I vidi: posipat ću malo jestivih zlatnih šljokica u sol da im unesem malo živosti.” Bila je prilično zadovoljna tom idejom, a još više Hanninom entuzijastičnom reakcijom.

“Kakva sjajna ideja. I zato si ti prehrambena tehnologinja.”

“Huh, ne mislim da je pravljenje novog umaka za tjesteninu tako uzbudljivo.” Mina se trudila ne zvučati previše nezahvalno. Rad u testnim kuhinjama jednoga velikog brenda supermarketa bio je dobar posao, sjajan posao... samo ju nije toliko inspirirao kao prije. Zadovoljavanje zajedničkog nazivnika, poput stavljanja ukusnijeg bešamel umaka na lazanje, može biti malo dosadno kada je bila luda za isprobavanjem novih okusa.

“Pa, ako mi želiš biti kuhinjska pomoćnica, trebaš početi.”

Mina je pjevušila dok je rezala luk na kriške i kocke, dodavala začine piletini i usitnjavala malo brdo čilija, poput malenog derviša koji se vrti. Ova će večer biti posebna, a hrana je bila samo jedan mali dio toga. Željela je pokazati Simonu koliko joj je značio. On je tijekom prošle godine postao sastavni dio njezine skupine prijatelja i htjela je podijeliti svoju sreću i s njima. Dobri prijatelji su sve. Pogledala je u malu *piñatu* ukrašenu svi- lenim papirom u ružičastoj i plavoj boji. Ranije je unutra stavila malu vrećicu i sada je osjetila mali nalet iščekivanja onoga što će Simon reći kada se bude otvorila.

U šest sati obje su se počastile gutljajem svježe pomiješane margarite, gotovo je sve bilo spremno.

“Taman dovoljno vremena da se presvučemo u našu svečanu odjeću.” Mina je pregledala kuhinju i uredne redove svega što je bilo spremno. Nazvala je to kuhanjem u stilu Blue Petera¹, s naglaskom na “evo nešto što sam pripremila ranije”, kako bi mogla provesti što manje vremena u kuhinji kada gosti stignu — što je bio izazov kada poslužujete stvarno svježu i pikantnu uličnu hranu. Iz nekog se razloga nije mogla suzdržati i napravila je još malo priprema dok je čekala da Hannah završi u kupaonici prije nego što je ona konačno uletjela u dvadeset do sedam. Istuširala se najbrže što je mogla, prošla je češljem kroz svoj plavi bob, na brzinu premazala usne ružičastim ružem i munjevito nanijela sloj crne maskare kako bi potamnila svoje nevjerojatno dugačke svijetle trepavice, koje bi mogle konkuri-rati ljamama. Gotovo. Bacila je poljubac svom odrazu u zrcalu, zatrepkala ljamastim trepavicama i ponovno pojurila u spavaću sobu da odjene novu haljinu boje jarke ružičaste fuksije pa je uletjela u kuhinju staviti pregaču. Već su je prije zeznule mrlje od hrane, a ova je haljina zaslužila da sjaji.

Kad se u sedam začulo zvono na vratima, bila je kao prava domaćica. Kako se soba punila, bila je u svom elementu, dijelila je boce Corone s obveznom kriškom limete ili čaše onih margarita koje su udarale poput mule.

“Čovječe, Mina,” rekao je George, jedan od njezinih starih prijatelja s fakulteta. “Od toga će mi narasti dlake na prsima. I nisam siguran oko šljokica, treperit ću na poslu u ponedjeljak. Ali brutalna ideja.”

“Nemoj biti dosadnjaković,” rekao je njegov partner, koji se također nezgodno zvao George, pa je tijekom šest mjeseci njihove veze postao G. “Obožavam šljokice i to je doista dobar koktel.” Brzo je trepnuo očima dok mu je alkohol pekao grlo. “Žestoko.”

¹ *Blue Peter* britanska je dječja TV emisija s “uradi sam” projektima (op.prev.).

“Oh, je li prejako?” Mina je zastala u činu predaje čaše svojoj najboljoj prijateljici Belindi, koja je upravo stigla, i poklonila sjajan osmijeh Simonu koji je bio odmah iza nje.

“Bit će dobro”, rekla je Belinda poljubivši je u oba obraza i uzela čašu da otpije oprezan gutljaj. “Mmm. A šljokice su...” Proučila je svoju čašu. “Mogu li se jesti, ili bolje rečeno, piti?”

“Da. Jestive su. Kao da bih ja upotrijebila nešto što nije.” Mina se suzdržala ne preokrenuti očima. Belinda joj je bila prijateljica još od školskih dana i njezin je zdrav razum u prošlosti često prekidao Minine nepromišljenije ideje, ali sada je bila odrasla osoba, za Boga miloga. Zar to ne dokazuje ova večer?

“Naravno da ne”, rekla je Belinda oporo, ali Mina je već krenula prema Simonu.

“Zdravo, dragi.” Požalila je što su joj ruke bile pune pa ga nije mogla zagrliti kako treba. “Stigao si na vrijeme.”

“Da, završio sam posao... malo ranije. Povezao sam Belindu.”

“Baš lijepo.” Oči su joj zasjale zbog njega. Belinda je živjela na drugoj strani grada i nije vozila. Bio je tako drag čovjek. I siguran i stabilan. Baš joj je to trebalo. “Želiš margaritu? Ili bi radije pivo?”

“Samo vodu. Vozim poslije.”

“Oh, dušo, nećeš li ostati?” Ponovno ga je poljubila u obraz, s nestašnim osmijehom, nadajući se da će ga podsjetiti na ono što bi mogao propustiti. “Ove su margarite ubojite.”

“Vjerujem da jesu, ali ne s nogometnim treningom ujutro. Ne želiš da te uznemiravam nakon teške noći.” Pregledao je stol. “Izgleda da si se potrudila, kao i uvijek. Ovo izgleda fantastično. Tako si talentirana u kuhinji.”

Podignula je obrve pretvarajući se da ga kori, kako bi ga podsjetila da to nije bilo jedino mjesto.

“Pa, ovo je posebna noć”, promrmljala je.

Obrve su mu se skupile, a ona je odmahнула glavom. “Simone. Što je s tobom? Zaboravio si, zar ne?” optužila ga

je u šali. “Stvarno. Beznadno. Muškarci.” Uključila je Belindu u svoje zadirkujuću ozlojeđenost. “Naša je godišnjica.”

Simon je izgledao blago užasnut, a tako se i osjećao. Nije volio pogriješiti. Ta želja za perfekcionizmom bila je jedna od stvari u koje se zaljubila. Možda je cijeli život živjela sto na sat pokušavajući utrpati sve što može, ali i dalje je voljela da sve bude tip-top. To je bio razlog za tematsku večer, koja se savršeno poklopila. Hannah je dijelila tanjure s *nachosima*, napravljenim od dobrog rastezljivog sira i domaće pikantne salse, a sudeći prema zadovoljnom grickanju, dobro su prolazili.

Napustivši sobu koja je bujerala od razgovora, vratila se u kuhinju i počela iznositi hranu. Čim su svi tanjuri bili raspoređeni po stolu, nasumično poslagani da sve stane, pozvala je sve da dođu i stisnu se u stolce oko potpuno proširenog stola, koji se protezao cijelom širinom prostorije.

“Ovo izgleda nevjerovatno, Mina”, uzviknula je Patsy, prijateljica koju je upoznala na tečaju filetiranja ribe prije nekoliko mjeseci, a radila je u lokalnoj trgovini delikatesama. “Moraš mi dati recepte.”

“Zar vam nikada ne dojadi što ste cijelo vrijeme oko hrane?” pitao je Patsyn dečko James, koji je bio vatrogasac. “Nije da se tužim.” Stavio je ruku oko Patsy, koja ga je laktom udarila u rebra i nasmijala se.

Dok je istresala tanjure pazeći da svi imaju nešto nadohvat ruke, Mina je uživala u uzvicima zadovoljstva i zanimanja dok je objašnjavala što je što, pa ih je pozvala da navale. Viseća svjetla, sjaj svijeća i prigušena glavna svjetla zajedno s tihim čavrljanjem stvarali su čudesnu i za Minu duboko zadovoljavajuću atmosferu u prostoriji.

Piće je teklo u potocima, razgovor je nastajao i nestajao, isprekidan povicima smijeha, a Mina se opustila u svom stolcu uz Simona, umirena sretnim, nasmijanim licima oko sebe. To je bio život. Prijatelji, ljubavnici i dobro društvo.

Čim su svi proždrlji *churrose*, a stolnjak bio posut kapljicama čokolade, izvadila je *piñatu* i drvenu palicu koja je došla uz nju. Svi su se glasno nasmijali njezinoj minijaturnoj veličini.

“Znam, znam, ali je samo za jednu osobu. Jednu vrlo posebnu osobu.” Pogledala je Simona i predala mu palicu. “Danas je naša prva godišnjica.”

“A rekli su da neće potrajati”, dobacio je George s druge strane stola. Nasmijala mu se.

“Hvala Bogu što te nisam poslušala”, rekla je. Kad je prvi put počela izlaziti sa Simonom, u tajnosti jer su bili radni kolege, George je bio jedina osoba kojoj se povjerila. Pokušao ju je odgovoriti od toga, govoreći da nije bila dobra ideja miješati posao s užitkom, pogotovo s njezinim dosjeom. Njezine su veze imale tendenciju implodiranja otprilike nakon tri mjeseca, stoga je znala da je Simon bio pravi čovjek za nju. Bio je smiren, stabilan i upravo ono što joj je trebalo, za razliku od njezinih bivših koji su imali tendenciju da budu tu danas, a nestanu sutra. Doduše, iako su bili vrlo zabavni, obvezivanje, financijska stabilnost ili vjernost bili su u oskudici. Simon je sve to ponudio, iako je ponekad znao biti malo težak i tvrdoglav. Njezina spontanost i polet za njega su bili dobra ravnoteža. Savršeno su se nadopunjavali.

Uz G.-jevu i Jamesovu pomoć zavezala je *piñatu* za šipku zastora.

“Samo nemojte razbiti prozor”, rekla je, a srce joj je počelo udarati od uzbuđenja.

Uz povike *upri* i *hajde* Simon je nesigurno zamahnuo nekoliko puta prema magarcu od maramica i kaširanog papira. Nekoliko ljudi podignulo je mobitele kako bi snimili prizor dok je Simon nespretno udarao *piñatu*. U jednom trenutku Mina je očajavala da je neće nikada probiti i željela je preuzeti umjesto njegovih polovičnih pokušaja. Tada je jednim konačnim udarcem *piñata* bila rastrgana na dva dijela, a kutija umotana poput poklona pala je na pod.

S pobjedničkim povikom Simon ju je zgrabio, a Mina, sada s pulsom poput brzog vlaka koji joj je jurio kroz tijelo, odvela ga je natrag do stola i sjela mu u krilo.

“Nisam znao da dobivam poklone”, rekao je boreći se s papirom. Naravno, Mina mu nije previše olakšala, jer je unutar

kutije bila još jedna kutija, a zatim još jedna. Napokon je došao do posljednje i ona je zadržala dah kad ju je otvorio i našao plavu vrećicu od lažnog antilopa.

Namrštio je obrve i uputio joj zburjen pogled, sa širokim osmijehom na licu. Ona mu je uzvratila drhtavim osmijehom, shvativši da su joj se ruke lagano tresle. Svi za stolom zainteresirano su se nagnuli prema naprijed.

Simon je otvorio vrećicu i izvukao zlatni vjenčani prsten, držeći ga između palca i kažiprsta. Pogledala ga je u lice s blistavim osmijehom.

“Hoćeš li se oženiti mnome? Ipak je prijestupna godina.”

Oko stola čuli su se uzdasi i nekoliko *ah*.

Osjetila je kako se Simonovo tijelo ukočilo i dok je gledala njegovo lice, vidjela je kako su mu oči prešle preko stola i raširile se kad su se susrele s nečijim šokiranim pogledom. Pratila je taj pogled i njezin se svijet srušio u jednoj sekundi. Belinda?

U sljedećem trenutku Simon je ustao užasnutom brzinom, kao da je jedva čekao maknuti se od nje, a ona je skliznula s njegova krila na pod.

Ispustio je prsten na stol kao da je bio vruća lava i užasnuto je zurio u nju.

“Jesi li ti luda?” upitao je promuklim šaptom. “Što to radiš?”

Ponižena, Mina je osjetila kako joj se grlo stegnulo i koža naježila dok je shvaćala da svi sa strastvenom fascinacijom gledaju kako se odvijala automobilska nesreća. Što si je mislila? U tom trenutku činilo se kao sjajna ideja. Samo prošlog mjeseca pričali su o tome da se usele zajedno i budućnosti. Čak su razgovarali o tome koliko će djece jednog dana imati. Kako je mogla toliko pogriješiti? Bila je tako sigurna u njega. Planirali su zajedno. Istina, Simon je bio ometen proteklih mjesec dana, ali pretpostavila je da je to bilo zbog dugih radnih sati i pritiska pod kojim je bio u svom odjelu, gdje je bilo nekoliko otkaza. Sada je bilo bolno jasno da je nešto drugo — ili bolje rečeno, netko drugi — bio na njegovu umu.

“Ali...” Pogledala je u Simona pa u Belindu, čije je lice sada bilo prekriveno žestokim rumenilom i iskrivljeno čudnim, napetim pogledom. Simonovo lice odražavalo je Belindino. Izgledali su zapanjujuće slično: dva sunarodnjaka, dvoje ljudi u skladu – par.

Kad se katastrofa napokon zaustavila dovoljno da shvati što se događa, sjetila se svih svojih ranijih nada. Ovo je bila jedna noć koju neće tako skoro zaboraviti.

Drugo poglavlje

Mina je žurno izašla kroz prednja vrata i niz stube dok je držala torbu s prijenosnim računalom, uvlačeći se u svoj šal, pokušavajući se sakriti od oštrog siječanjskog vjetra. Unatoč ledenim uvjetima koje je predvidjela vremenska prognoza, nosila je visoke, moćne, crne lakirane čizme ispod uskih crnih hlača, s odgovarajućom jaknom preko grimizne svilene bluze. Ako je ikada postojala kombinacija koja je govorila “srušena, ali ne i poražena”, to je bila ova. Jutros se morala suočiti sa svim svojim radnim kolegama nakon katastrofalne prosidbe subotnje večeri, uključujući i samog Simona.

Dok su ostali gosti užurbano odlazili prema vratima, ona i Simon povukli su se u njezinu spavaću sobu kako bi se užasno, nepovratno, iskreno posvađali.

“Što si ti mislila?” prosiktao je Simon i odmahivao glavom od rijetko viđenog bijesa.

“Mislila sam da prosim nekoga tko je prije manje od mjesec dana rekao da me voli. Nekoga tko je pristao pronaći agenta za nekretnine kako bi procijenio naše stanove i tko je izabrao ime Victor za našega prvog sina — što sam, da ti sada kažem, smatrala užasnim imenom i namjeravala sam te odgovoriti od toga — i ako se ne varam, čak si predložio

vjenčanje u crkvi sv. Marije blizu tvoje mame. Pa oprosti mi što sam malo zbunjena. Mislila sam da radim ono što smo se već dogovorili?”

“Tipično. Dakle, to je moja krivnja, je li? Mogao sam i znati. Nije da si se morala požuriti ili išta slično, kao što uvijek radiš. Uvijek si u silnoj žurbi.”

“Pa, ne bih to učinila da sam shvatila da si ševio — pretpostavljam da jesi, sudeći po boji njezina lica — jednu od mojih najstarijih prijateljica.” Belinda je bila izopćena — nije zaslužila titulu “najbolje” prijateljice.

U tom trenutku Simonove su se usne buntovno stisnule, što je podsjećalo na bezubu kornjaču.

“Koliko dugo to traje?” Mina je isturila bradu prema njegovu licu.

“Ona je mnogo smirenija. Ti sve želiš raditi vrtoglavom brzinom. Previše si. Čak je i tvoja suluda prosidba tako tipična za tebe. Belinda je mnogo... uravnoteženija. S njom se osjećam stabilno.”

“Dakle, beskičmenjače, kažeš da je to moja krivnja, zbog moje osobnosti?” Oči su joj se bijesno urezale u njega.

“Nismo jedno za drugo.” Simonove su riječi bile ukočene dok ju je odbijao pogledati.

“Zanimljivo je što do večeras nisi ništa rekao. Nikad prije nisi ništa dovodio u pitanje. Sve si gutao... sigurno ti je bilo grozno. Morao si podnositi silne užasne stvari koje sam organizirala za nas — vikend u Cornwallu, večeru u Le Manoiru, sate skijanja na zatvorenoj skijaškoj stazi. Imam grozno pamćenje, ali kunem se da si, nakon što sam rezervirala padobranski skok na zatvorenom, rekao kako ti je sa mnom uvijek bilo zabavno.”

“Zabavno da,” konačno je rekao Simon i uputio joj hladan pogled, “ali ne za nešto trajno.”

“Što?” Stegnulo ju je u srcu od iznenadne boli. *Ne za nešto trajno.*

“Ni brak ni ozbiljna veza ne mogu se temeljiti samo na zabavi.” Gledao ju je kao ravnatelj koji drži predavanje, a onda je to i učinio.

Čak i sada, dok joj je lice bridjelo od hladnog vjetra, Mina je zastala na trenutak, a riječi od subotnje večeri još su joj bolno i kričavo odzvanjale u ušima:

“Ne možeš cijeli život provoditi spontano i stalno odlaziti u pustolovine. U braku je važno biti odrastao, smiriti se, znati da si stabilan. S tobom je kao da se stalno vozim vlakom smrti, ili u zrakoplovu i nikad ne znam kad ćeš me izbaciti. Preluda si, prenapla, uvijek tražiš nešto novo. Nikad ne znam gdje se nalazim i ne želim tako živjeti. To su vjerojatno tvoji geni, a nisam siguran da ih želim za svoju djecu.”

“Geni?” ispljunula je.

“Tvoji pravi mama i tata. Zvuči kao da su uvijek tražili pustolovine. Zvuči kao da su bili nemarni i neodgovorni. Nisu ozbiljno shvaćali važne stvari u životu. To nije ono što želim u svom životu.”

Oči su joj gotovo ispale iz glave od čistog bijesa što je spomenuo njezine roditelje koji su već odavno bili mrtvi i zbog toga nije mogla ništa reći. Simon nije bio svjestan toga i nastavio je rešetati: “Šteta je što nisi na svoje posvojitelje, Miriam i Dereka. Ne mogu vjerovati da je Miriam bila sestra tvoje majke, tako je normalna.”

Mina nikada, nikada nije bila bliže tomu da nekoga zadavi nego u tom trenutku. Prsti su joj se stvarno stisnuli poput kandži, spremni za djelovanje. Nasreću, Simon je izašao iz dometa s još jednom oprostajnom paljbom.

“Zabavljali smo se, ali... ne možeš se uvijek zabavljati. U nekom trenutku trebaš se usredotočiti na ono što je važno. A ne mogu zamisliti da ćeš to ikad učiniti. Ti si kao leptir, neprestano lepršaš tražeći novu sjajnu stvar. Previše je iscrpljujuće biti s tobom.”

S tim oprostajnim hicem izašao je iz stana ostavljajući je s krhotinama večere na koje je navalila bijesnom energijom, zamišljajući kako ga udara tavom po glavi dok ju je ribala. Odbijala je plakati iako su suze u nekoliko trenutaka možda malo procurile dok je brisala površine. Konačno, kad su kuhinja i

blagovaonski stol bili gotovo potpuno čisti i uredni, uzela je lonac s čokoladnim preljevom i sjela prekrivenih nogu nasred kuhinjskog poda s njim između koljena. Umočivši prst u čokoladu, pažljivo ju je polizala i zatvorila oči. Život je možda bio sranje, ali čokolade je uvijek bilo. U svijetu hrane, što se nje ticalo, čokolada je imala ozbiljne supermoći. Još je jednom umočila prst. Tko šiša Simona, nije ju zaslužio.

Naravno, nakon svega, kad ju je čokolada umirila i kad je sve pojela, mogla je smisliti desetak domišljatih i sjajnih odgovora. Najvažniji od svih: što se promijenilo? U tom trenutku Mina se osjećala kao da ju je netko udario. Riječi su joj se vrtjele po glavi ostatak vikenda poput pomahnitalog vrtuljka. Nije joj se nijednom ispričao. Govorio je kao da je zaslužila to što ju je prevario. A što se tiče te velike, debele kukavice (naravno, uopće nije bila debela; zapravo je bila mršava, sa savršenim D košaricama i strukom kao iz pedesetih godina 20.stoljeća, ali *jest* bila velika kukavica) Belinde, iskrala se sa svim ostalim gostima i nije joj čak ni poslala ispriku ili objašnjenje tijekom cijelog vikenda.

Hannah je odgovorila Minu od toga da odmaršira do kuće Belindinih roditelja kako bi joj se suprotstavila, s pravom istaknuvši da će je Mina vjerojatno ošamariti. Posljednja stvar koja joj je trebala bila je optužba za napad povrh činjenice da je pred prijateljima izgledala kao potpuna budala. Iako će George i G. uskoro biti maknuti s tog popisa, jer je jedan od njih podijelio videozapis Simona s *piñatom* i katastrofalne prosidbe na Facebooku. Čak i ako je to navodno bilo slučajno jer je jedan od njih zaboravio promijeniti postavke privatnosti.

Dok je napuštala zajedničko prednje dvorište, zaustavio ju je muškarac. “Ispričavam se, jeste li vi Mina Campbell?”

“Da?” odgovorila je upitnim tonom.

“Zanima me biste li htjeli odgovoriti na nekoliko pitanja.”

“Naravno.” Neobično vrijeme za istraživanje tržišta, pomislila je — ali budući da je velik dio njezina rada bio vođen takvim istraživanjima, uvijek je mislila da bi trebala stati i odraditi svoj dio.

“Kako ste se osjećali kada vas je vaš dečko odbio?”

“Što?” Naglo je podignula glavu.

“Vi ste djevojka čija je prosidba pošla po zlu? Djevojka s *piñatom*?”

Odmaknula se od njega dok joj se on ohrabrujuće smiješio.

“Tko ste vi? Kako to znate?”

“Jamie Jenkins, radim za *Mirror*. Po cijelom je Facebooku. Ovo je vaša prilika da iznesete svoju stranu priče.”

“Ne želim da se moja priča iznosi i točka.”

“Malo je kasno za to, draga. Šteta je učinjena. Hajde, daj nam par citata. Kako ste se osjećali kada vas je odbio? Koliko ste dugo zajedno? Jeste li još zajedno?”

“Ne, nismo”, ispljunula je prije nego što se mogla suzdržati. “I nisam bila drska ni prenagljena, mjesecima smo razgovarali o braku. Ispostavilo se da ima novu prijateljicu koju je zaboravio spomenuti... kao i to da je to bila moja najbolja prijateljica. Imajte na umu prošlo vrijeme. Bila.” Čak i dok je govorila, znala je da bi trebala prestati, ali sve je izašlo van, ogorčenost zbog vikenda, osjećaj nepravde. Da, bila je impulzivna i išla je glavom kroza zid, ali ovaj je put stvarno sve odradila s dužnom pažnjom. Mogla je navesti datum i vrijeme točnog razgovora koji su vodili o crkvi sv. Marije, reći bilo komu gdje je bila kada je Simon govorio o tome da jednog dana imaju djecu. Nije uračunala to da je Simon započeo aferu i da se otad ohladio poput sante leda.

Iznenada je primijetila fotografa s dugačkim crnim objektivom kako fotografira s druge strane ulice i shvatila je da je novinaru rekla previše.

“To je sve neslužbeno”, rekla je i počela se osjećati nesigurno te se jedva sjećala što je upravo izbrbljala.

“Zvučite dosta ljutito na njega”, rekao je novinar koji ju je, dok ga je pomnije promatrala, podsjećao na lasicu, s oštrim, intenzivnim pogledom i dugačkim vratom. “Što ste mu rekli? Ja bih ga udario koljenom u jaja. Kakva je bila vaša reakcija?”

“Bez komentara”, rekla je, iako je poželjela da je udarila Simona koljenom u jaja. “Slušajte, ne želim ovo u novinama. To je sve bila pogreška. Nema priče. Nije valjda da fotografirate?”

On je slegnuo ramenima s nemarnom ravnodušnošću, namjerno ne gledajući prema fotografu.

Ne! Mina je shvatila da je držao mali diktafon u lijevoj ruci. Pokušala ga je oteti, ali ga je vrlo spretno maknuo izvan dosega, kao da to nije bio prvi put da je netko to pokušao učiniti.

Shvativši da je fotograf sada pokazivao interes, stala je i sijevnula očima prema novinaru. “Ostavite me na miru.”

Puna bijesa, Mina je prebacila torbu preko ramena, obišla novinara i pretrčala ulicu prema svom automobilu. Fotograf je, pogrešno shvativši njezinu reakciju, napravio još nekoliko fotografija, pa je, misleći da ide prema njemu, počeo trčati niz ulicu u daleko više sportskoj obući od njezinih crnih čizama. Iako joj je palo na pamet da mu se suprotstavi, krenula je prema svojoj maloj mornarsko plavoj bubi, uputivši osvetoljubivi pogled novinaru koji se sada motao između dvaju parkiranih automobila. Jednom ju je pogledao, mahnuo rukom i brzo odšetao.

Ušla je u automobil i udarala glavom o upravljač. “Kvrugu, kvragu, kvragu, prokletstvo.” Dovoljno je loše što će svi na poslu znati; sada se činilo da će čitava nacija uskoro uživati u priči o Mini, glupoj plavuši, koja je strašno pogriješila sa svojim muškarcem. Nije trebao genij da se smisle naslovnice.

Tko je sada magarac?

Udri me svojom prosidbom.

Uzdahnula je i upalila motor. Bilo je vrijeme da se suoči s posljedicama na poslu.

“Mislim da trebaš upozoriti Miriam i Dereka”, rekla je Hannah tri sata poslije, kada ju je Mina nazvala tijekom ručka.

“Upozoriti ih na što?” Da je Simon — za kojeg su mislili da je bio dobar kao kruh jer im je uvijek donosio bocu jednakog vina svaki put kad bi došao k njima na nedjeljni ručak — zapravo bio prevarantski gad koji je ševio njezinu najbolju prijateljicu protekla četiri tjedna, od kojih se jedan poklapao s nedjeljnim ručkom i darivanjem spomenutoga crnog vina Casillero del Diablo.

“Upozori ih da bi se jedna od njihovih posvojenih kćeri mogla pojaviti u nacionalnim novinama. Bit će užasnuti.”

“Hvala ti na ukazanom povjerenju.”

“Mislila sam reći da će biti užasnuti ako im ti prva ne kažeš. Slušaj, zašto ne bismo otišle zajedno večeras poslije posla? Mogu ti pružiti moralnu podršku.”

“Hvala, Han. Mislim da ćeš možda morati pružiti i medicinsku pomoć. Moglo bi biti srčanih udara na sve strane kad saznaju da Simon nije zlatno dijete koje su mislili da jest. Mislim da je teta M. u tajnosti plela vunene čarape.”

Hannah je zaključavala automobil preko puta kada je Mina stala na zgodno parkirališno mjesto nakon vrlo teškog dana na poslu. Isključila je motor i gledala sestru kako se približava u retrovizoru dok je potonulo sjedila. Kakav dan. Prokleti gad Simon vrlo je uvjerljivo ispričao svoju stranu priče gotovo svima prije nego što je Mina uopće ušla kroz vrata. Uspio ju je prikazati kao iznimno manipulativnu osobu sugerirajući da je njezina prosidba bila loš pokušaj da ga prisili na ishitrenu odluku pred svima.

Uzdahnula je, zgrabila torbicu i izvukla se iz automobila.

Hannah je namrštila lice dok je promatrala Minu. “O, joj. Strašan dan.”

“Najgori. Simon je stigao prvi i složio priču kao da sam dobila ono što zaslužujem.”

“Jao, žao mi je. Konzultirala sam se s prijateljicom koja radi za odvjetničku tvrtku koja se bavi medijima kako bih

pokušala saznati možeš li dobiti sudski nalog ili nešto slično. Žao mi je, troškovi bi bili preveliki, a pravna osnova — zaštita od povrede ugleda — temelji se na vrlo strogim načelima, za koje nije mislila da vrijede u ovom slučaju.”

Mina je zagrlila sestru. “Han, volim te, i to što si barem pokušala za mene. Najbolja si.”

“Nije baš, spriječila sam te da odeš i ošamariš Belindu. Kad se osvrnem na to, zaslužila je.”

“Spriječila si me da dobijem optužbu za napad, kako si tada istaknula, i samo zamisli što bi novinar iz toga izvukao da sam bila uhićena.”

“Tako je nepravedno, Mina.”

“Ne brini se... Osvetit ću se. Samo mi daj vremena da smislim nešto.”

Hannah se nacerila. “Tako treba. Na što si mislila?”

“Vrlo je zabrinut oko toga što ćelavi.”

“I?”

“Krema za depilaciju u njegovu šamponu?”

“Šta ako mu uđe u oči ili nešto slično? To je vrlo jako. Mogli bi te tužiti.”

Mina je nabrala nos. To je nešto o čemu bi se Hannah brinula.

“U redu, možda ću ga samo napuniti hrpom mrtvih muha ili nečim užasnim.”

“Gdje ćeš nabaviti...”

Mina je lagano gurnula sestru. “Šuti. Smislit ću nešto dok još imam ključeve njegova stana. Ne razgovaram s njim na poslu i potpuno ću ga ignorirati.” Volio je jednu masku za kosu koja se ne ispire. Možda bi joj mogla nešto dodati — *boju* za kosu koja se ne ispire. Čula je da se modra vrlo teško uklanja. Što je više o tome razmišljala, to su joj koraci prema prilazu njezinih posvojitelja postajali sve življi.

“O, Bože!” Hannah je stala kao ukopana, pruživši ruku da zaustavi Minu.

“O, Bože!” ponovila je Mina dok su obje zurile u znak *Prodaje se* ispred kuće svojih roditelja.

“Sele se?” Hannah je odmahнула glavom. “Misliš li da imaju krizu srednjih godina ili nešto slično?”

“To je sigurno neka pogreška”, rekla je Mina. “Oni se nikada neće seliti. Nikad o tome nisu ni razgovarali.”

Njihovi posvojitelji bili su ljudi koji su najmanje voljeli promjene u cijelom svemiru. Derek je radio u istom uredu proteklih četrdeset pet godina i apsolutno ga je obožavao svatko tko je s njim radio. Miriam je radila na pola radnog vremena u kiosku na drugoj strani grada otkad je imala šesnaest godina, iako je morala presjesti u dva autobusa da dođe ondje, što Mina nikada nije razumjela. Zapravo, ni jedna ni druga nisu razumjele dosta toga oko svojih posvojitelja, poput njihove potpune nezainteresiranosti za hranu, njihove sklonosti godišnjim odmorima u Eastbourneu, posvećenosti rutini: pranje rublja ponedjeljkom i srijedom, kupovina hrane četvrtkom, riba i prženi krumpirići svaki petak (nastala je blaga uzbuna kada je “Naše mrijesto” bilo otkupljeno i postalo “Inćune Bože”) i izlet u park svakoga subotnjeg jutra.

U isto vrijeme bilo je i mnogo toga što se treba voljeti. Miriam i Derek bili su najmiliji, najblaži i najvelikodušniji ljudi, čak i ako nisu mogli donijeti odluku da im život ovisi o tome. Kada su Hannini i Minini pravi roditelji pali s litice u Srbiji, kada su imale dvije i tri godine, Miriam i Dereku nikada nije palo na pamet ne posvojiti svoje dvije napuštene nećakinje. Miriam je bila deset godina starija od svoje sestre Georgie i bile su prave suprotnosti — iako se prema Miriaminoj priči činilo da je pustolovniju Georgie njezin neustrašivi muž Stuart zaveo na pogrešan put od trenutka kada ga je upoznala. Prije nego što su imali djecu, penjali su se na Eiger, plovili kajakom niz Zambezi, išli na *bungee jumping* u Queenstownu i pješačili Kalaharijem. Kad su došla djeca, ograničili su svoje aktivnosti na vikende u Europi, vožnju relija u Srbiji, padobransko jedrenje u Bavarskoj i planinsko bicikliranje u Pirenejima — a Miriam i Derek, koji nisu imali djece, bili su sretni što će čuvati djecu.

Ona i Hannah stajale su na pragu šljunčanog prilaza i gledale prema gore u trokatnicu, za koju je morala priznati da joj je trebalo malo njege i održavanja. Kad je boja na prozorskim okvirima na gornjem katu počela pucati i guliti se? I previše se korova pojavilo ondje gdje ga ne treba biti.

“Vjerojatno vrijedi bogatstvo”, rekla je Hannah. Tijekom godina ulica je postala gentrificirana.

“Valjda, ali nikada nisam mislila da će se seliti, i zašto nam nisu spomenuli?”

Sjele su za izbljedjeli plastični bljedo plavi stol u kuhinji, koji je bio toliko star da bi se vjerojatno dobro prodao na stranici Etsy kao starinski predmet. Kuhinjski ormarići s krem vratima i obrubima od plastičnog drva bili su iz približno 1970. godine, najstariji koje je Mina ikad vidjela. Muzej bi ih možda bio spreman uzeti jer su bili besprijeekorni.

“Divno je iznenađenje vidjeti vas obje”, rekla je Miriam dok su joj ruke drhtale oko šalice proizvođača Hornsea u kojoj je bio snažni crni čaj. “No nemam ništa za večeru. Mislili smo jesti pileće filee i pržene krumpiriće. Možda negdje ima i Rich Tea kekša.”

I to je sve govorilo, pomislila je Mina. Kolačići bi trebali biti neodoljivi i trebali biste točno znati koliko ih je još preostalo jer su tako ukusni da ste ih i sami čuvali, a u ormaru bi uvijek trebalo biti nešto što možete brzo prirediti.

“Ne brini se, teta M.”, rekla je Hannah udarivši Minu ispod stola prije nego što je mogla nešto reći.

Nemogućnost da nekoga nahrani za nju je bila potpuna propast.

“Ipak je dosta dobro što ste navratile”, rekao je Derek i vidljivo se neugodno migoljio. Vrpeljio se u stolcu otkako su sjele.

“Pa, postoji razlog”, rekla je Mina i odmah prešla na stvar, u želji da se toga riješi. “Simon i ja smo raskinuli. Samo sam

vam htjela reći prije nego što to pročitate u nekim nacionalnim novinama.”

“O, ne, draga. To je takva šteta. On je tako drag dečko. Zar ne možeš ništa učiniti da popraviš stvari? Jesi li sigurna da je sve gotovo, da ne pretjeruješ?” Mina je pogledala sestru preko stola. Zašto su svi automatski pretpostavljali da to ima veze s njom?

“Viđao se s Belindom meni iza leđa”, rekla je, ponosna na svoju suzdržanost. Ta je rečenica zaslužila barem dvije psovke.

“Ali zašto bi to učinio?” Miriam je izgledala zaista zburnjena.

“Jer je on prevarantski, preljubnički gad.” Minin sladunjavi osmijeh nije umirio njezinu majku.

“Pa, to je baš šteta.” Tetine su drhtave ruke kvrcale po uzorku šalice ispred nje.

Mina ih je promatrala. Nisu shvatili riječi o “nacionalnim novinama”.

“Zapravo, moramo vam reći nešto vrlo važno”, rekao je Derek dok su on i Miriam razmjenjivali još jedan zabrinut, uspaničen pogled.

Mina se ukočila. Je li netko od njih bio bolestan? Uznemireno je gledala u oba njihova lica. Nije mogla podnijeti da im se išta dogodi. Njezini su roditelji bili davna uspomena, ali Miriam i Derek bili su konstante u njezinu životu, neumorni u svojoj ljubavi i podršci. Sada su joj bili pravi roditelji.

“Odlučili smo se preseliti u manji prostor. Dat ću dobrovoljni otkaz i uselit ćemo se u bungalov.”

“Ajme, to je mnogo promjena odjednom za vas dvoje”, rekla je Mina, a kroz nju je prostrujilo olakšanje dok je ignorirala upozoravajući ljutiti pogled koji joj je Hannah uputila.

“Vrijeme je. Ova je kuća prevelika za nas... zapravo je uvijek i bila i ne možemo držati korak s održavanjem.”

“I otpremnina je vrlo dobra, a ionako sam trebao otići u mirovinu sljedeće godine. S tim i mirovinom možemo kupiti lijepo malo mjesto.”

“Ali ako prodate ovu kuću, imat ćete mnogo novca.” Kuće u ovoj ulici, ove veličine, na ovom području, vjerojatno su vrijedile preko milijun funti — barem 1,2 ili 1,3.

Miriam i Derek opet su razmijenili jedan od onih neodlučnih, nesigurnih pogleda i šutjeli su dulje od prihvatljivo napete stanke.

Njih četvero gledali su se barem punu minutu dok je sat na zidu svojim glasnim otkucavanjem odbrojao sekunde poput tajmera na bombi.

“O, ne, nije vas valjda prevarilo neko investicijsko društvo?” Hannah se uspravila i stisnula ruke od iznenadne brige.

“Ne, ne”, rekao je Derek. “Nije to to.”

Opet je nastala tišina i Mina je htjela protresti jedno od njih da izbací vitalnu informaciju koju nisu mogli dobrovoljno ponuditi. Hannah ju je ponovno udarila ispod stola kao upozorenje. Ozbiljno, zašto su ljudi uvijek pretpostavljali da je bila temperirana bomba i da će reći nešto pogrešno?

“Tko želi još jednu šalicu čaja?” Miriam je posegnula za čajnikom i maknula tamno smeđu pletenu navlaku. Ona je bila jedina osoba za koju je Mina znala da upotrebljava navlaku za čajnik.

“Da”, rekao je Derek s prevelikim entuzijazmom.

Mina je maknula noge izvan dosega ignorirajući Hannine stisnute oči.

“Dakle, što je problem?”

Derek je uzdahnuo. Miriam je uzdahnula.

“Stvar je u tome...” Derek je lupkao prstima po stolu. “Stvar je u tome da... Kuća. Nije naša.”

“Oh.” Mina se namrštila od zbunjenosti. “Zar ste je sve vrijeme unajmljivali?”

“Ali ako nije vaša,” rekla je Hannah, “kako je možete prodati?”

Miriam se nervozno nasmiješila. “Pa, mi smo nekako, znaš, nekako...”

“Zaboravili smo”, potaknuo ju je Derek.

“Kako možete zaboraviti da ne posjedujete kuću?” upitala je Hannah i pogledala u Minu.

“Pa, jednostavno smo naviknuli biti ovdje.”

“Dakle, vlasnik prodaje kuću, a vi morate otići.” Mina je sjela. “Sigurna sam da postoje zakoni koji vas štite. Zar nemate pravo stanara? Oni vas jednostavno ne mogu izbaciti. Hannah može sve to riješiti za vas. Nećemo dopustiti da vam to učine.”

Miriam se nasmijala i pomilovala je po ruci. “Nije uopće u tome stvar.”

“Tko onda posjeduje kuću?” upitala je Hannah.

“Pa, vi.” Miriam se osmjehnula kao da je to bilo potpuno očito.

Mina je kliknula ključ i vidjela bljeskanje svjetla u slučaju opasnosti. “Nevjerojatni su.”

Hannah se nasmijala. “Kako možeš zaboraviti da ne posjeduješ kuću?”

“Pretpostavljam da su ondje bili toliko dugo da nisu o tome razmišljali. To je sigurno bila pravna noćna mora kada su naši pravi roditelji umrli. Čovjek bi pomislio da bi uz njihovu sklonost prema pustolovini mogli razmišljati o pravoj oporuci.”

Miriam je bila objasnila da je nakon Georgiene i Stuartove smrti sve bilo u užasnom kaosu i bilo je lakše preseliti se u obiteljsku kuću djevojčica, koju je Stuart naslijedio od svojih roditelja, nego ih dodatno uznemiriti preseljenjem u iznajmljenu kuću s terasom na drugoj strani grada. Odatle Miriamino dugo putovanje na posao. Derek i Miriam uselili su se i ondje započeli život kao obitelj, a sve dok se nisu odlučili preseliti u manji prostor, nisu ni razmišljali o vlasništvu.

“Što misliš o tome što inzistiraju da nam pripadne novac od prodaje?” upitala je Hannah.

“Neugodno mi je. To je potpuno pogrešno. Oni su sve ove godine plaćali održavanje kuće. Mislim da bi trebali dobiti dovoljno od prodaje da kupe što god žele. To mi se jedino čini pravednim. Još će mnogo toga ostati.”

“I meni, ali neumoljivi su da je to naše naslijeđe.”

“Čovječe, kuća je procijenjena na 1,3 milijuna. Čak i da potroše polovinu na novu kuću, i dalje bismo imale mnogo. Bilo bi mi mnogo draže da kupe još jednu kuću i zadrže svoju ušteđevinu, pogotovo ako tetak D. planira otići u mirovinu. Mogli bi kupiti prekrasan bungalov tim novcem.”

Hannah nije odgovorila. Umjesto toga lice joj se namrštilo od razmišljanja. Napravile su još nekoliko koraka u tišini dok se nije iznenada okrenula prema Mini.

“Kad bi mogla učiniti što god želiš, što bi učinila?”

“Što, misliš s novcem?”

“Da. Kad bi mogla odustati od posla i otići i raditi nešto potpuno drukčije.”

“Ne znam. Zašto, što bi ti radila? Mislila sam da voliš svoj posao.”

“Volim svoj posao, ali... čak bi i ti rekla da je malo dosadan. Želim nešto više. Zbilja bih voljela otići negdje da naučim kako pravilno kuhati.”

“Ja samo sve ubacim i nadam se najboljem.” Mina je slegnula ramenima.

“To nije istina. Ti si instinktivna kuharica. Eksperimentiraš i baš si nadarena — dok se ja uvijek bojim pogreške. Da sam barem položila ispit za prehrambenog tehnologa, kao što si ti napravila prije fakulteta.”

“Ne mislim da bi ti to pomoglo da diplomiraš pravo. I ja ponekad pogriješim. Puslice od cikle? Sjećaš se?”

“Nisu bile loše”, rekla je Hannah i odjednom se nasmijala dok su se obje prisjećale gnjecavoga ljubicaštog kaosa. “Ali ne bih imala pojma odakle početi čak i kad bih *pokušala* nešto slično. Želim naučiti kako pravilno kuhati. Sve, od pečenja kruha do

kolača, od slastičarstva do mesarstva... Ima jedno nevjerovatno mjesto u Irskoj gdje možeš biti dvanaest tjedana.”

“Ajme, čini se da si ozbiljno razmišljala.” Mina je bila zadivljena. Rijetko je tako logički razmišljala o budućnosti — skakala je iz jedne pustolovine u drugu — i samo se nakratko pitala što bi napravila kad bi napustila posao.

“Da. Uvijek je to bilo pomalo sanjivo, tečaj je nevjerovatno skup, ali”, Hannine su oči zasjale od iznenadnog uzbuđenja, “s tim novcem stvarno bih mogla ići.”

“Onda je to savršena neočekivana dobit”, rekla je Mina zagrlivši sestru, ignorirajući bodlju zavisti jer je njezina sestra imala tako jasnu viziju što želi postići. Mini je uvijek izgledalo kao da je Hannah shvaćala život dok je ona bila ta koja još nije bila sigurna da je pronašla ono što stvarno želi. Iznenada joj se život činio malo šupljim, a budućnost malo praznom. S nesretnim osjećajem očaja shvatila je da se trebala srediti. Prije tjedan dana sasvim je sretno skakutala, a sada kao da je sve zastalo i kad je malo razmislila, to nije imalo nikakve veze s time što joj je Simon dao nogu. Što joj je budućnost *zaista* donosila i što je zapravo željela od nje? Nelagodno se trgnula i shvatila je da nije imala pojma te se prvi put u životu osjećala malo izgubljeno.